виділяють: неналежне зберігання та використання біометричних даних громадян; низький рівень правової культури тощо.

Із введенням карантину спостерігається збільшення випадків кіберзлочинності. Зловмисники використовують обмеження суспільного життя, зростання тривоги і страхів на тлі пандемії. Для протидії цьому влада повинна забезпечити поширення достовірної інформації про COVID-19. Проблема полягає у низькому рівні довіри населення до представників влади і водночас вірі у ненадійні джерела інформації.

Висновок. Обмеження реалізації прав людини задля протидії поширенню COVID-19 в Україні є дещо суперечливим, тож чинні нормативно-правові акти потребують подальшого доопрацювання.

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ АБОРТУ

Руденко Д. А.
Науковий керівник: к.ю.н., доц. Аніщенко М. А.
Кафедра соціальної медицини, громадського здоров'я, медичного та фармацевтичного права
Запорізький державний медичний університет

Проблема абортів є однією з важливих соціальних проблем нашого суспільства. Вона зачіпає як медичні, так і морально-етичні аспекти діяльності медичних працівників та суспільства загалом. Розкриваючи взаємини права і медицини в широкому контексті, варто зазначити, що проблема правомірності штучного переривання вагітності, є свого роду барометром рівня правового забезпечення медичної діяльності. Питання аборту одночасно торкається інтересів і долі як мінімум двох людей – жінки, що вирішила перервати вагітність, й ембріона, що знаходиться в її утробі.

Метою статті є вивчення проблеми аборту в сучасному світі, а також шляхів запобігання цьому.

Аборт – це будь-яке штучне переривання вагітності, тобто виконане за бажанням жінки. У національному законодавстві питання аборту регламентоване у ч. 6 ст. 281 Цивільного кодексу України й у ст. 50 Основ законодавства України про охорону здоров'я, де передбачено, що штучне переривання вагітності може бути проведене за бажанням жінки при вагітності строком не більше 12 тижнів.

Я вважаю, що жінка, яка вирішила зробити аборт, у термін вагітності до 12 тижнів, повинна бути проінформованою щодо наслідків для здоров’я, які можуть трапитися і під час операції, і після. аборт здійснюється за поінформованим бажанням жінки. Для пацієнток, яким проводиться така операція, здійснюється передабортне та післяабортне консультування та видається Пам'ятка пацієнтці щодо штучного переривання вагітності.

Проведення штучного переривання вагітності у пацієнтки віком до 14 років або у недієздатної особи здійснюється за заявою її законних представників, а в пацієнтки, яка досягла 14 років, здійснюється за її згодою (ст. 284 Цивільного кодексу України, ст. 43 Основ законодавства України про охорону здоров'я).

Я прийшла до висновку, що проблему абортів можна вирішити. Для початку необхідно зробити доступнішою контрацепцію, цього можна досягти зміною співвідношення вартості контрацепції та операції штучного переривання вагітності, просвітницькою роботою, загальнодержавними акціями проти абортів, упровадженням питань статевого виховання у систему шкільної освіти, залучати до знайомства з заходами щодо планування сім'ї усі верстви населення. Кожне життя – безцінне, і вирішувати за когось суспільство не має жодного морального права.

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ НАРАТИВНОЇ МЕДИЦИНИ

Світлицький К.А.
Науковий керівник: к.філос.н. доц. Спиця Н.В.
Кафедра суспільних дисциплін
Запорізький державний медичний університет

Наратив, який визначається як самостійно створена розповідь про деяку множину взаємопов'язаних подій, представлена у вигляді послідовності слів або образів, є цінним для представників гуманітарних наук. Останнім часом цінність наративу була усвідомлена і в медицині, що вплинуло на розвиток взаємовідносин в системі охорони здоров'я. Наративна

медицина – сучасний підхід до медичної практики і вибудовування відносин між лікарем і пацієнтом, заснований на використанні технік літературного аналізу і на відношенні до розповіді пацієнта як до наративу. Наративний підхід в сучасній медицині обґрунтовує високу значимість пережитого пацієнтом досвіду захворювання та вимагає від лікаря прояву більшої креативності в організації спілкування. Достатній рівень наративної компетенції дозволить лікарю визначити місце медичної проблеми пацієнта в контексті медичної консультації, виявити найбільш істотні моменти в стані пацієнта, встановити фактори, які вплинули на дану ситуацію та оцінити можливий вплив хворобливого стану пацієнта на визначення їм власної ідентичності. Для роботи з пацієнтом в наративній практиці використовуються такі методи: екстерналізація, деконструкція, відділення, дистанціювання від проблеми, відновлення участі, робота з зовнішніми свідками. Наративний підхід дуже часто застосовується в психотерапії і зокрема використовується для роботи з підлітками, сімейними парами, з невиліковно хворими людьми з меншинами, які не можуть звернутися до традиційної психотерапії, пережили травму, ув'язненими у в'язницях; для розв’язання проблеми і розбіжності всередині спільноти, організації, вирішення внутрішніх психологічних проблем.

Отже, в наративі пацієнт постає у вигляді події і переживанні, і як емпірично доступний феномен його індивідуальність реалізується в наративної ідентичності. Наратив є важливою формою усвідомлення індивідуальності пацієнта, що тісно пов'язано з необхідністю надання пацієнту значущу для нього інформацію і виконання на практиці добровільної інформованої згоди.

ПРАВА ЛІКАРЯ СТОМАТОЛОГА ВІДПОВІДНО ДО СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Сидорська К.В.
Науковий керівник: к.ю.н., доц. Аніщенко М. А.
Кафедра соціальної медицини, громадського здоров'я, медичного та фармацевтичного права
Запорізький державний медичний університет

У сучасному світі з кожним днем зростає кількість конфліктів між пацієнтом і лікарем або лікувальним закладом. Причиною незадоволення пацієнтів може бути необізнаність в стоматологічній сфері, відсутність чіткої документації, в якій лікарі ігнорують необхідність запису важливих «немедичних» моментів у взаємовідносинах із пацієнтом.

Ціль цієї статті в розгляданні прав лікаря-стоматолога, закріплених законом, для більш об’єктивного розглядання скарг пацієнтами і здатності стоматологів оскаржувати звинувачення.

Здійснення стоматологічної діяльності в Україні регулюється Законом України "Основи законодавства України про охорону здоров'я", іншими законодавчими актами України та актами професійного самоврядування стоматологів України.

Правами лікаря-стоматолога є:

1) право на заняття професійною діяльністю відповідно до спеціальності та кваліфікації

2) право на належні умови професійної діяльності;

3) право брати участь в професійному самоврядуванні, обирати і бути обраним до органів професійного самоврядування;

4) право на спеціалізовану та безперервну освіту з метою підвищення професійного рівня;

5) право на відмову від подальшого ведення пацієнта;

6) право на створення наукових медичних товариств, професійних спілок та інших громадських організацій.

У разі повної відмови дотримуватись правил медичного закладу і порад лікаря, стоматолог може відмовитись від пацієнта. В такому випадку скаргу пацієнта можна оскаржити посилаючись на Закон України "Основи законодавства України про охорону здоров'я".

Також важливо складати договір між суб’єктами медичних правовідносин для виключення небажаних непорозумінь, скарг. Відповідно до ч. 3 ст. 626 ЦК України, договір про надання стоматологічних послуг є двостороннім, оскільки правами та обов’язками наділені обидві сторони договору.

Підводячи підсумки можна сказати, що лікар-стоматолог повинен чітко усвідомлювати важливість ведення медичної документації, закріплення слів пацієнта, укладанням договорів, задля змоги відстоювати свої права у разі потреби, посилаючись на закони України.